

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Οι αναγνώστες μας γνωρίζουν βέβαια πολύ καλά τον Όσκαρ Ουάιλντ, την περίφημη συγγραφέα της «Σαλώμης», του «Πορτραίτου του Ντόριαν Γκρέι», και της «Φλοριντινής Τραγουδιού». Τελευταία εξέδθη στη Γαλλία ένα καινούριο βιβλίο, που περιέχει μερικές χαρακτηριστικές αναμνήσεις και ανέκδοτα από τη ζωή του Άγγλου ποιητού. Μεταφύρουμε εδώ τα ωραιότερα.

Ό Ουάιλντ και η Αγγλία

Είπε γνωστό ότι οι Πουρτανικοί της Αγγλίας δεν μπόρεσαν να ζωντανέουν ποτε την τεχνουργία και τις υποθέσεις των έργων του Ουάιλντ, τις οποίες έχαρασσηρίζαν ως ανήθικες. Πιο σωστός το δράμα του, που φέρει τον τίτλο της «Σαλώμης», τους έκανε έξω φρενών. Ήρθεσαν δε τόσο πολύ και τους καθρονητικούς κάθισαν με το θρόνο που έδημιουργήσαν σχετικά, ώστε η Αγγλική αρχή απαγόρευσε την παράσταση του έργου, με τη δικαιολογία ότι προσβάλλει την δημοσίαν αιδώ!

Ό Όσκαρ Ουάιλντ επικρίθηκε παρισιακό μ' αυτήν την απαγόρευση. Και τόν άκουσαν να λέγει, καταλόκων από όργη και από άγανάκτηση, σε ένα κύκλο καλλιτεχνών και φιλοτέχνων:

— Θα φύγω! Θα φύγω! Μου ένε ένετέλωσ άδύνατο να ζήσω σε μια τέτοια χώρα!...

Ό Ουάιλντ ήταν πράγματι άπορασμαμένος να εκτελέσει αυτό που έλεγε, άλλα δεν το έξετέλεσε. Έπενεθρον μερικοί φίλοι του, τόν καθυσώρησαν και έτσι ό περίφημος συγγραφέης έμεινε στην Αγγλία.

Έπειτα από λίγες μέρες οι φίλοι του—και είχε πολλούς ισχυρούς φίλους, οι οποίοι έκτισσαν το τάλαντό του—έπεισαν από την Κυβέρνηση να επιτρέψη την παράσταση ενός άλλου έργου του Ουάιλντ, άντι της «Σαλώμης» που είχε απαγορευθεί. Έκείνο το βράδι, στο θέατρο όπου έπόρευτο να δοθη ή παράσταση, συγκεντρώθηκε λειρο πλήθος θαυμαστών του ποιητού. Ανάμεσα δε σε όλους ήταν και ό ίδιος ό πρίγκιπ της Ουαλλίας, ό διάδοχος του Βρετανικού Θρόνου, ό οποίος έφημιζε για τις φιλελεύθερες άντιλήψεις του.

Σε ένα διάλειμμα της παραστάσεως ό πρίγκιπς έπλησίωσε τόν Ουάιλντ, τόν συνεχώρη, έπέμισε το μπράτσο του στο δικό του και άρχισε να ρημιάζη μαζί του στο φωνάζει το θέατρον. Το πρόσωπο του Ουάιλντ έλαμπε από χαρά. Όταν έπειτα ή αιλία σπρώθηκε και πάει και ό πρίγκιπς τόν άφησε για να πάη στο θέατρον του, κάπως ερώτησε τόν Ουάιλντ:

— Λοιπόν, έξακολουθεί να σάς φανείται τόσο έλευνίη ή φτωχή μας Αγγλία σου και πρώτα; Έπιμένετε να φύγετε;

— Ό! όχι, άπάντες γελώντας ό Ουάιλντ. Βρίσκω άντιθέτως ότι ή Αγγλία είνε ή καλύτερη χώρα του κόσμου, αφού εδώ οι πρίγκιπς είνε φίλοι τών ποιητών!

Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΤΟΥ ΙΚΑΝΩΤΗ

Πολλοί ισχυρίζονται ότι ό Ουάιλντ που έλάτρευε την άνειρεμένη θρησκεία, είχε σπάνια μαντική ιδιότητα. Σχετικώς μ' αυτήν έγραφη τελευταία τό παρακάτω ανέκδοτο:

Μιά μέρα, ό Ουάιλντ συνάντησε κάποιον Ουίλλιαμ Στήντ, τόν όποιον τότε μόλις του είχαν συστήσει για πρώτη φορά. Ό Στήντ αυτός ήταν ειχάριστος άνθρωπος στη συναστροφή του και ό Ουάιλντ άρχισε να συνομιλή μαζί του σ' έχράδιον τόνο. Όταν όμως ή συνομιλία τους επροχώρησε αρκετά, ό Ουάιλντ έγινε έξαφνα πολύ κατηφής, και έπειτα από λίγα λεπτά της ώρας έσπρώθηκε και έφυγε. Ό Στήντ παραξενεύτηκε πολύ μ' αυτό και παρακωνέθηκε σε ένα φίλο του ποιητού, ό οποίος και τούς είχε γνωρίσει τόν ένα στίλν άλλων.

— Άγαπητέ μου, άπάντησε τότε ό Ουάιλντ στον κόμο φίλο, ό όποιος τού έκαμε λόγο για τό παρακόντο του Στήντ, τόν λιποθύμια άντίν τόν άνθρωπο. Μέσα στα μάτια του έδιάβασε ότι θά βρη ένα πολύ τραγικό τέλος, ίσως μάλιστα να πνιγη και στη θάλασσα...

Και πράγματι, έπειτα από λίγον καιρό, ό Στήντ αυτός έταξείδευε με τόν «Πιτανικό». Και είνε γνωστό τό τραγικό ναυάγιο του τεραστίου έκείνου ύπερωκακείνου. Η προφητεία του Ουάιλντ εκπλήθισσε.

Ο ΑΕΡΟΛΙΘΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Τόν τελευταίο καιρό συνέθη ένα πολύ περίεργο δυστύχημα σε μια Γαλλική επαρχία. Ένας πλούσιος γεωργήκιω, όνόματι Ιούλιος Ρόμπε, καθώς έβγανε ένα πρωί άπ' τό σπίτι του, χτυπήθηκε ξαφνικά από έναν αερόλιθο. Ό αερόλιθος αυτός, πριν πείη επάνω του, χτύπησε και σύντρησε ένα μεγάλο κλωνάρι δέντρου. Έπειτα, αφού χτύπησε τόν δυστυχισμένο Ρόμπε, τρύπησε πέρα και πέρα τό σώμα του και χώθηκε στη γή!...

σε τίποτε χρήσιμοι. Γιατί θέλωμε να χρησιμοποήσουμε τά χαρίσματά του για τό καλό της Δημοκρατίας και τήν καλή του θέληση για τό δικό μας καλό.

Τά παιγνίδια ήταν σχεδόν κερδοσιμένο. Ότσίσο ή άκούραστη καρδιά ντε Στάελ, επισκέφθηκε τρεις άκόμη φορές τόν Μπαρράς, ως πού πήρε τήν δοστική του ύπόσχεση για τόν διορισμό του Ταλλευράνδου.

Και τώρα ής πάμε να ξανασινανητήσουμε τόν Ταλλευράνδο στο θέατρο, όπου τόν άρήσαμε, στην άρχή της βιογραφικής αυτής σημείωσε, να περιμένη με περιεμένη ή άνακωνομία τήν είδηση του διορισμού του.

Η ώρα περνάει...

Ό Ταλλευράνδος έλο και κίτταζε τό ρολόι του. Έξαφνα ή πόρτα του θεατρον μωσανόεζε και φάνηκε ό Μπενζαμέν Κωνσταντ, άλλος διάσημος γλεντζές, συγγραφέης και διπλωμάτης, στενος φίλος του Ταλλευράνδου και της Μαντάμ ντε Στάελ. Ό Ταλλευράνδος μόλις τόν είδε, πετάχτηκε επάνω, βγήκε ειθύς σέβοντας τό χαλό πόδι του έξω και εκεί ό Κωνσταντ άγκυαλιόσταν τόν του ελε:

— Ποιλία Ταλλευράνδε, τά συγχαρητήριά μου. Είσαι ύποργός!

Αιλία χλωμός άπ' τήν συγκίνηση, ό Ταλλευράνδος στρωζεται στο μπαστόνι του για να μην πέση. Όλη του ή περσιμένη περσιτεώδης ζωή του φανείται πετά σαν ένα κακό όνειρο. Τέλος θά γνωρίσει τό δόξα, τις τιμές, τήν δύναμη και κυρίως θ' άποχτήση μεγάλη περιουσία!

— Ηάμε ειθύς να έχαρασσηρίσουμε τόν Μπαρράς, φωνάζει, και μπεινε σ' ένα άμάξι, παίρνοντας τόν φίλο του Κουστειλλάν, που είνε μαζί του στο θέατρο και τόν Μπενζαμέν Κωνσταντ.

Άπ' τή χαρά του έσφιγγε με τό δικό του χέρια τά γονάτια τους, και ενώ τό άμάξι κλυόσε δορυβωδώς πάνω στο λιθοστρωτό, ό Ταλλευράνδος τούς έλεγε με ύπόκωψη φωνή:

— Τήν έχουμε τήν θεσί. Πρέπει τώρα να κάνουμε μια τεράστια περιουσία, μια τεράστια περιουσία, μια τεράστια περιουσία!

Όταν έφθασαν στο μέγαρο του Διευθυντηρίου, άνέθηκε τρέχοντας (γιατί έτρεχε, μολονότι κοντάς), τή σκάλα, ώρμησε στον Μπαρράς και τόν φίλησε.

Έξαφνα όμως σκέφθηκε ότι ήταν ένδεκα ή ώρα και ότι ό Μπαρράς σνήθιζε να κοιμάται νωρίς. Τόν έξώκρινσε λοιπόν να μη λάθη τίς ώρες του τήν παρουσία τους, να γδυθη μπροστά τους, ενώ αυτός, στο διάστημα που θά γδυνόταν, θά έφτειανε τό κρεβάτι του!...

Ύστερα, μεθυσμένος άπ' τή χαρά, κατέβηκε ελαφρός-ελαφρός τή σκάλα... Έσφιξε θερμά τά χέρια τών ύποργων τών στεκόντων στην γομή και τά τέλος έπεσε επάνω στον κατάκλητρο θυρωρό και τόν φίλησε!...

Τήν τεράστια περιουσία που ποθύσε τόσο τίποτε άλλοτε στη ζωή του ό Ταλλευράνδος, τήν έκανε πολύ γρήγορα. Τήν έκανε με όλα τά μέσα, πουλώντας τόν άντν το δολάκλιο και τήν πατρίδα του άνόμα όταν δεν έπαρκοίσε ό άντνός του!

Ό μισός του, άν και μεγάλος, 100.000 περίον φράγκα χρυσά της εποχής εκείνης, ήταν όσώσο μισομυμόνός ήν τόν Ταλλευράνδο. Τήν περιουσία του τήν έκανε έμμεταλλικόμενος τό αξιόματό του, όπως τόσοι και τόσο ύποργοι έλων τόν τόπον και έλων τών εποχών.

Ός Ύποργός τών Έξωτερικών έπαιξε στα σύνορα τά εθνικά χρεώγραφα. Τήν ύπογραφή του, στις συνθήκες που έκαμνε, τήν πληρωνόταν με καντάρια χρυσού.

Τόν Γενάρη του 1798, ό κέρσεβς της Ρωμοσίας στην Γαλλία, έγραφε στον ήγεμόνα του:

«Ό Ταλλευράνδος άγαπή τό χρέημα και κηρύσσει φανερά ότι όταν πάγη να είνε ύποργός δεν θέλει να βρεθη στην άνάγκη να ζητή έλευμωσύνη άπ' τήν Δημοκρατία. Αν λοιπόν επιθυμεί ή Μεγαλειότης σας να επιτύχουν εδώ στις υποθέσεις μας, με τήν μεσολάβηση του Ταλλευράνδου, ής γνωρίζη ότι πρέπει να τού προσφέρουμε ως άμοιβή, κάποια ποσό, που δεν μπορώ μόν να τό δώσω από τώρα, τό όποιον όμως δεν πρέπει να είνε λιγώτερο τών 300 χιλ. φράγκων!»

Στό Παρίσι όλος ό κόσμος έλεγε φανερά ότι ό Ταλλευράνδος όχτώ μέρες μετά τόν διορισμό του είχε ήδη τσεπώσει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!...

Άλλά με τί τρόπο; Θα τό ίδουμε κ' αυτό στο προσεχές φύλλο, όπου θά συνεχίσουμε τήν βιογραφία του άνθρώπου άντν, που νομίζε κανείς ότι έζησε στην εποχή μας και όχι εδώ και 150 χρόνια.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Πρέπει να έμπαστευόμεθα τό μυστικό μας μόνο σε κείνον που δεν ζήτησε να τό μαντέψη.

— Στη φιλία όλα είνε κοινά... για τόν ένα άπ' τούς φίλους!

— Οι ζητιάνοι κρύβουν τούς φτωχούς.

Όσκαρ Ουάιλντ

